

Med Hensyn til Statstilskuddet sagde det ærede Medlem i Dag noget om, at han krævede ens Ret for alle. For saa vidt det ærede Medlem virkelig kræver ens Ret for alle, hvad enten de bor i den ene eller den anden By, synes jeg, det var rimeligst at gaa til en Procentudbetaling af Statstilskuddet i Forhold til Medlemmernes egen Ydelse. I Øjeblikket er det saaledes, at et Medlem f. Eks. i København, der betaler 25 Kr. om Aaret i Kontingent, faar 7 Kr. i Statstilskud, det vil sige 28 pCt. af hans egen Ydelse til Sygekassen. Et Medlem i en Landkasse, der betaler 6 Kr. om Aaret i Kontingent, faar 3,20 Kr. i Statstilskud, det vil sige 53 pCt. af hans Ydelse. Der er altsaa i Øjeblikket langt fra Retfærdighed, i alt Fald hvis man ser Sagen i Forhold til Medlemmernes egen Villighed til at bringe Ofre, og Uretfærdigheden ophæves ikke med den Fordeling af Tilskuddet, man nu tilsigter, og som det ærede Medlem ønsker endnu værre, end den er i Lovforslaget. Naar man forøger Tilskuddet til den ene Side og trækker en større eller mindre Del fra paa den anden Side, bliver der ikke den Retfærdighed, det ærede Medlem ønskede, og jeg synes virkelig, det er rimeligt, naar man skal bedømme, hvad et Medlem faar i Tilskud, da ikke blot at se paa Summen, men ogsaa paa, i hvor høj Grad den staar i Forhold til, hvad han selv er rede til at ofre, thi de Folk, som ofrer mest, er sikkert ogsaa i samfundsmæssig Henseende de værdifuldeste. Ved ordentlige Dagpenge gør de det nemlig muligt, at de kan klare sig under Sygdom uden at ty til Fattighjælp eller lignende Hjælpemidler, hvorimod de, som kun sikrer sig ubetydelige Dagpenge, er mere udsatte for at falde det offentlige til Byrde trods Sygekassehjælpen.

Det ærede Medlem fra Nykøbing (Valdemar Olsen) gjorde i Gaar nogle Bemærkninger om Nævnet, som ikke tidligere havde været omtalt under denne Forhandling. I Anledning heraf ønsker jeg blot at sige, at det er vist ganske rigtigt, at Nævnet ingenlunde virker, som man kunde ønske, det skulde virke. Ud fra den Betragtning har jeg ogsaa i forrige Samling været med til at stille Forslag om at forandre Valgmaaden til Sygekassenævnet saaledes, at Valgretten blev almindelig, og jeg maa i høj Grad beklage, at det stødte paa Modstand fra de daværende Flertalspartier. Jeg kan kun sige, at jeg paa ny vil være med til at optage Spørgsmaalet om Valgmaaden og hele

Nævnets Virksomhed, idet jeg ligesom det ærede Medlem maa anse det for meget nyttigt, om vi kunde komme til en bedre virkende Institution end den nuværende.

Der er talt en Del om de saakaldte bemidlede Medlemmer. Den højtærede Indenrigsminister gjorde gældende, at naar de var noget værd for Sygekasserne, var der ingen Tvivl om, at disse vilde optage Bestemmelser i deres Vedtægter om, at de bemidlede Medlemmer kunde blive i Kasserne. Jeg har naturligvis stor Respekt for Selvstyre, men jeg har dog den Opfattelse, at overfor saadanne Institutioner, der paa den ene Side bestaar som private Foreninger, paa den anden Side delvis som Samfundsinstitutioner, er det i mange Tilfælde nødvendigt at give gode Raad og Vejledning fra Lovgivningsmagten om, hvad man anser for det rigtige, og her, tror jeg, er et af de Omraader, hvor vi bør vejlede dem paa den Maade, at vi fastholder, at de saakaldte bemidlede Medlemmer skal have Lov til at blive i Kasserne. Jeg har altid betragtet det som en urimelig Uret, man begik mod Folk, som har været med til at arbejde smaa Foreninger op og deltaget i deres Virksomhed i mange Aar, at de pludselig paa et eller andet Stadium jages ud, uden at der gives dem Mulighed for at blive selv mod et højere Kontingent, og jeg vilde vedblivende betragte det som en Uret, selv om man stillede Kasserne frit, thi det er vist desværre saa, at der er kommet et nyt Moment ind i dette Forhold. Jeg erkender, at hvis man for en Del Aar siden havde stillet Sygekasserne frit i denne Henseende, var Faren maaske ikke stor, men nu er der kommet en privat Interesse, om jeg saa maa sige, ind i dette Forhold, idet man allerede er begyndt at oprette saakaldte Fortsættelseskasser. Folk er blevet interesserede i disse baade paa den ene og den anden Maade, og de, som er interesserede deri og samtidig er Ledere af Sygekasser, vil neppe gøre sig nogen stor Anstrengelse for at faa den Ordning gennemført, at de saakaldte bemidlede Medlemmer kan blive i Sygekassen mod et højere Kontingent. Jeg beklager, at dette Forsøg med Fortsættelseskasser er optaget, forinden Loven er revideret, og forinden vi har faaet bragt paa det rene, om vi kunde beholde de saakaldte bemidlede Medlemmer i Kasserne. Jeg er bange for, at den Omstændighed, at Oprettelsen af disse Kasser er paa-begyndt, vilde modvirke, at Sygekasserne benyttede sig af den Ret til at beholde de bemidlede Medlemmer, som sikkert inde-